

Too Young
Too Naive
Too Much Money
Too Much Fame

บทนำ

เจมส์ทาวน์, อินเดียน่า, อเมริกา

11 กุมภาพันธ์

"น้ำมันลุดนี่"

"ลุดนี่จริงๆ ด้วย"

"เอลดี! เอลดีมาดูเร็วๆ เข้า!"

ฉันถอนหายใจและจินตนาการออกเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ถ้าฉันไม่ปรากฏตัวในอีกหนึ่งนาที แม่จะต้องเดินมาตามแน่ๆ เพราะแบบนี้ฉันถึงได้รับเปิดประตูออกไปหน้าร้าน แม่กับป้าแอนน่านั่งมองจอโทรทัศน์เครื่องบวมโตที่พวกเราควรจะใช้ได้แล้ว โทรทัศน์เครื่องนี้มีอายุมากกว่าฉันซะอีก

"มานี่เร็ว น้ำมันลุดนี่!"

"ไม่เห็นจะน่าตื่นเต้นตรงไหน"

"ไม่น่าตื่นเต้นอะไรละ มานี่เลย" แม่หยิกแขนฉันและดึงให้เดินไปยืนหน้าโทรทัศน์ เมื่อฉันเงยหน้าขึ้นไป กล้องก็แพนไปที่หน้าของลุดนี่พอดี เขากำไมโครโฟนสีดำกำลังร้องเพลงฮิตของวงที่ติดชาร์ตทั่วโลก ตัวอักษร

๑๒

บนหน้าจอบอกว่าเขาไปเล่นคอนเสิร์ตนี้ที่ลอสแอนเจลิส...มันห่างไกลจากที่นี่มาก

ลูค เฮนเดอร์สัน

คู่แต่งงานพรอมของฉัน เพื่อนสมัยเด็กของฉัน ไม่น่าเชื่อเลยว่าภายในระยะเวลาแค่ปีเดียว เขาห่างไกลออกไปแค่นี้

"เขาได้โทรมาบ้างรีเปลา" ฉันหันไปมองหน้าแม่ ตั้งตัวไม่ทันกับคำถามนี้ "ลูคนะ เขาได้โทรมาหาบ้างรีเปลา แกกับเขาคุยกันออกบ่อยไม่ใช่หรือ" แม่จ้องใจพูดแบบนี้เพราะอยากให้ป่าแอนนาได้ยินชัดๆ แม้รู้ว่าอีกไม่นานเรื่องนี้จะไปถึงหูคนอื่นๆ ในเมืองเล็กๆ แบบนี้ไม่มีอะไรที่จะเดินทางได้ไวไปกว่าข่าวซุบซิบหรอก

"ทำนองนั้น" ฉันพิมพ์ทำ และชี้ไปทางหลังร้าน "หนูต้องไปแล้ว ยังมีงานเหลืออีกเยอะ"

"ถ้าเขาโทรมาฝากบอกเขาด้วยนะว่าป่าโซเพียคิดถึงเขามาก" ฉันทำเป็นไม่ได้ยินที่แม่พูดและเดินไปที่หลังร้าน "เอมิลี่ รีด ฉันรู้ว่าแกได้ยิน"

"รู้แล้วนะ หนูจะบอกเขาให้แล้วกัน...ถ้าเขาโทรมานะนะ" ฉันแอบกลอกตาและหลบไปที่หลังร้าน

ครอบครัวฉันเป็นเจ้าของร้านเสื้อผ้าเล็กๆ ในแจมส์ทาวน์ บ้านเกิดของฉันเป็นเมืองเล็กๆ ที่ไม่มีอะไรน่าสนใจนอกจากวิลโลว์ทาวเวอร์ มันคือหอคอยไม้เก่าๆ หลายสิบหลังที่ถูกสร้างไว้ตั้งแต่ฉันยังไม่เกิด ผู้รับเหมาตั้งใจจะทำเป็นสถานที่ท่องเที่ยว แต่พวกเขาก็ล้มเลิกและทิ้งมันไว้ ไปๆ มาๆ ก็เลยกลายเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวมาถ่ายรูป พวกเราชาวเมืองเลยต้องปล่อยมันทิ้งไว้แบบนั้น

ฉันไม่ได้ขอตัวออกมาทำงานตามที่โกหกแม่ การเห็นลูคในโทรทัศน์ทำให้ฉันนึกถึงเขา ฉันหยิบโทรศัพท์ออกมา ข้อความที่ส่งเข้ามาบอกว่ามีข้อความเสียงที่ฉันยังไม่ได้ฟังหลายข้อความ ฉันกดริมฝีปากซึ่งใจก่อนจะกดฟังข้อความล่าสุด

'เฮ้ เอลลี เธอเป็นยังไงบ้าง ฉันพยายามติดต่อหาเธอตลอดเลยนะ

แต่ช่วงนี้ฉันอาจจะยุ่งๆ พวกเรากำลังจะเล่นที่แอลเอ หลังจากนั้นก็จะมีเวลาพักแล้ว เอ่อ...โทรหาฉันด้วยแล้วกันนะ ฝากความคิดถึงถึงโซเฟียกับรูเพิร์ตด้วย แล้วก็...ฉันคิดถึงเธอนะ เอ่อ...ฉันเดาว่า...แค่นั้นล่ะมั้ง'

ข้อความเสียงจบลงด้วยเสียงหัวเราะที่น่าอึดอัด แต่มันก็ทำให้ฉันยิ้มออกมาได้ เขายังเหมือนเดิม...แม้หนึ่งปีจะเป็นเวลานาน แต่เขายังเหมือนเดิม

เป็นฉันซะเองที่เปลี่ยนไป

ฉัน...ที่อยู่ในที่เดิมๆ เมืองเดิมๆ ใช้ชีวิตเดิมๆ

ความซ้ำซากทำให้ฉันเปลี่ยนไป

กระดิ่งหน้าร้านดังขึ้น ฉันสะดุ้งและรีบเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าทางเกง เห็นภาพจากกล้องวงจรปิดว่ามีลูกค้าเดินเข้ามาแล้ว เพราะแบบนั้นแม้ถึงได้สิ้นกระดิ่งเรียกฉันออกไปทำงาน ฉันสูดลมหายใจเข้าลึกๆ และลูบผมเผ้าให้เข้าที่ ก่อนจะเปิดประตูออกไปหน้าร้าน สวมรอยยิ้มเพื่อการค้าและใช้ชีวิตต่อไป

...ชีวิตซ้ำซากที่แสนน่าเบื่อของฉัน

15 กุมภาพันธ์

"เอลลี!!!"

ฉันกำลังทำเป็นไม่ได้ยินและนอนมองเพดานห้องอย่างเบื่อหน่าย

"เอมิลี!!!"

ทันทีที่แม่แผดเสียงดังขนาดนั้น ฉันก็รีบลุกจากเตียงและเปิดประตูออกไปตะโกนกลับ

"อะไรเนี่ยแม่ เข้าขนาดนี้แม่จะตะโกนเสียงดังทำไม"

"ฉันรู้ว่าแกตื่นแล้ว ลงมาเร็วๆ เลย" ฉันได้ยินเสียงแม่คุยกับพ่อเรื่องอะไรสักอย่าง และตามมาด้วยเสียงตุ๊กตากล่อกับกล่องกระดาษที่ถูกกระแทกลงบนพื้น "ฉันกำลังจะรื้อของแกไปบริจาค มันเต็มบ้านไปหมดแล้วเนี่ย"

"เข้าวันอาทิตย์เนี่ยนะ เยี่ยมไปเลย" ฉันทิ่มพาดคนเดียวและรีบเดินไปล้างหน้าแปรงฟัน เปลี่ยนเสื้อผ้าและรีบลงไปข้างล่าง พอนั่งอ่านหนังสือพิมพ์

๓๔

พร้อมกับตีหมาแพที่ยังมีควันกรุ่น ขณะที่แม่กำลังรื้อเสื้อผ้าตัวเก่าๆ ของฉันออกมาจากกล่อง

"ของพวกนี้ฉันบริจาคได้เลยมัย"

"ได้" ฉันกอดอกมองเสื้อสเวตเตอร์สีเขียวที่ฉันจะไม่มีวันใส่มันอีก "แม่ต้องการให้ช่วยรีเปลา"

"แก็จะทำให้ฉันทำงานได้ช้าลง แค่มาดูว่าตัวไหนอยากเก็บไว้ หรือตัวไหนจะทิ้งก็พอ" แม่โบกมือให้ฉันไปดูที่กล่องกระดาษอีกใบ ฉันเดินข้ามกล่องอื่นๆ และนั่งยองๆ ลงตรงหน้ากล่องที่แม่บอก ทันทีที่ฉันเปิดมันออกมาฝุ่นก็คลุ้งกระจายจนต้องยกมือขึ้นปิดจมูก

"เก่าขนาดนี้ แม่จะเอาไปทำอะไรทำเออะ"

"แกพูดเองนะ ถ้าเกิดฉันผลอทิ้งอะไรไปขึ้นมาจะมาโทษฉันทีหลังไม่ได้นะ" พ่อแม่พูดแบบนั้น ฉันก็เริ่มลังเล ฉันถอนหายใจและรื้อของด้านในออกมาดู ไม่ได้คิดว่าจะมีอะไรน่าสนใจในกล่องนี้ แต่ก็ไม่แนเหมือนกัน

ในกล่องมีแผ่นซีดีของศิลปินที่ฉันไม่ได้สนใจฟังแล้ว เสื้อผ้าเก่าๆ ที่ตอนนี้ฉันคงใส่ไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ สมุดโน้ตเล่มสีม่วงเตะตาฉันจากกันกล่อง ฉันรีบหยิบมันขึ้นมาและปิดฝุ่นออก มันคือสมุดโน้ตเล่มแรกที่ฉันซื้อมา หลังจากตั้งใจจะจริงจังกับการเขียนเพลง ฉันยิ้มเมื่อเห็นสตีกเกอร์รูปดาวแวววาวบนหน้าปก ลูคเป็นคนซื้อสตีกเกอร์พวกนี้มาให้ฉัน

'ฉันหวังว่าเพลงที่เธอเขียนจะทำให้เธอเปล่งประกายเหมือนดาวพวกนี้' เขาพูดแบบนั้น ฉันยังจำมันได้ขึ้นใจ แม้เวลาจะผ่านมานานมากแล้ว ก็เหอะ

"สมุดเล่มนั้น จะทิ้งด้วยมัย"

"จะทิ้งได้ยังไง" ฉันหันไปตอบแม่ "สมุดโน้ตเล่มนี้เป็นเล่มที่หนูเก็บโน้ตเพลงตั้งหลายเพลงไว้นะ"

"มีค่าที่ไหนละ เก็บไว้ก็รกบ้านอีก"

ฉันกัดปากอย่างหุดหงิดแต่ไม่อยากจะเถียงอะไร บางทีแม่อาจจะพูดถูก มันไม่มีค่าอะไรจริงๆ ฉันล้มเลิกความตั้งใจในการเขียนเพลงไปนานแล้ว หลังจากรู้ว่ามันเป็นความฝันลมๆ แล้งๆ ไม่มีทางเป็นจริง แต่ถึงแบบนั้น

ฉันก็ยังทำใจที่มันไม่ลงอยู่ดี ฉันปิดคราบฝุ่นจากสันสมุดและวางมันไว้ตรง
ชั้นบันได ฉันจะต้องหาที่ซ่อนอย่างดีไม่ให้แม่หรือเจ๊ ไม่อย่างนั้นแม่จะต้อง
ทิ้งมันแน่ๆ

"ชุดไปงานพรอมของแก" แม่ดึงชุดกระโปรงยาวสีชมพูออกมาจาก
กล่อง ฉันมองมันด้วยความตกใจและหัวเราะ แขนเสื้อมันขาดแล้วเล็กน้อย
ฉันนึกไม่ออกเลยว่าฉันใส่ชุดสีชมพูขนาดนี้ไปงานพรอมได้ยังไง อีกสิ่งหนึ่ง
ที่เปลี่ยนไปเกี่ยวกับฉันคือฉันเกลียดสีชมพู ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนมันเป็นสีโปรด
ของฉัน เด็กผู้หญิงทุกคนต่างก็เคยชอบสีชมพูกันทั้งนั้นล่ะ

"เวลาผ่านไปไวขนาดนี้เลยหรอ ฉันยังจำได้เลยว่าตอนที่ใส่ชุดนี้ ฉัน
วาดฝันอนาคตของแกไว้เยอะแค่ไหน ฉันคิดด้วยซ้ำว่าสักวันแกจะต้องกลายเป็น
คนดังของเจมส์ทาวน์"

"โซเฟียที่รัก" เสียงพ่อเรียกดังมาจากห้องนั่งเล่น "กาแฟผมมันเย็น
หมดแล้ว คุณต้มกาแฟให้อีกหม้อได้มั๊ย"

"คุณน่าจะขยับตัวออกจากเก้าอี้มันบ้างนะรูฟิธ" แม่ปนแต่ก็ยอม
เดินไปที่ห้องครัว ฉันหันไปมองหน้าพ่อและพิมพ์คำว่ายขอบคุณโดยไม่มีเสียง
พ่อพยักหน้าและอ่านหนังสือพิมพ์ต่อ ฉันรู้ว่าพ่อแค่ต้องการให้แม่เลิกพูด
เรื่องพวกนั้นเท่านั้นเอง

ฉันเดินไปยังชุดสีชมพูที่แม่วางลงบนกล่องกระดาษ ยกมันขึ้นมา
ทาบตัวและถอนหายใจ ฉันไม่โกรธแม่หรือขณะที่คิดแบบนั้น แม่แต่ตัวฉัน
เองก็คาดหวังอนาคตที่สดใสไว้ให้กับตัวเอง ฉันไม่ได้เรียนเก่งมากอะไร
แต่ผลการเรียนก็ไม่เคยแย่ ฉันไม่ได้เป็นเชียร์ลีดเดอร์แต่ได้เป็นพรอมควีน
ทุกคนในเจมส์ทาวน์รู้จักฉัน พวกเขาเคยเห็นหน้าของฉันบนป้ายโฆษณา
ซูเปอร์มาร์เก็ตของเมือง ฉันคิดว่าด้วยใบหน้านี้ฉันจะสามารถไปได้ไกล แต่
ฉันคิดผิด ดูเหมือนว่าฉันก็ไม่ได้พิเศษกว่าคนอื่นแบบที่ตัวเองคิด

ฉันยึดชุดพรอมลงในถุงพลาสติกรวมกับเสื้อตัวอื่นๆ ที่แม่จะเอาไป
บริจาค เก็บมันไว้ก็ไม่มีประโยชน์ มันก็แค่ความทรงจำที่จืดจางไปแล้ว
เท่านั้นเอง

๑๖

ฉันนอนกึ่งอยู่บนเตียง ไม่สามารถหลับภาพชุดสีชมพูนั้นออกไปจากความคิดได้ มันไม่ใช่ชุดหрокที่เป็นปัญหา แต่เป็นภาพความทรงจำที่มาพร้อมกับมันต่างหาก ลูกเป็นคู่แต่งงานพรอมของฉัน ในตอนนั้นคนที่ชวนคือฉัน เพราะฉันรู้ว่าเขาไม่มีคู่คองไปด้วย และฉันคงไม่สามารถปล่อยให้เพื่อนตัวเองไปงานพรอมอย่างโดดเดี่ยวได้หрокใช้มัยละ

ตั้งแต่ตอนเด็กๆ ลูกไม่ใช่คนโดดเดี่ยวอะไร มีคนที่เรียนเก่งมากกว่าเขา หล่อมากกว่าเขา เล่นกีฬาเก่งมากกว่าเขา แต่เขามีเพื่อนเยอะ และเพื่อนทุกคนต่างก็รักเขาทั้งหมดนั้น ถ้าจะให้ฉันหาคำจำกัดความของลูก เขาคงเป็นคนประเภทที่ทำให้บรรยากาศในห้องสดีไสขึ้น แต่มันก็แค่นั้น ลูกตอนไฮสกูลเป็นเด็กผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่งในขณะที่ฉันเป็นดาวเด่น ฉันเป็นพรอมควินของรุ่น เคยเดทกับหนุ่มที่ป๊อปปูล่าร์ที่สุดในโรงเรียน ฉันเคยแสดงในงานประจำปีของโรงเรียนและอีกสารพัด พวกเราแตกต่างกันมาก แต่ก็ยังเป็นเพื่อนกันมาโดยตลอด หลายๆ คนเคยเข้าใจผิดว่าพวกเราเป็นคู่รักกันด้วยซ้ำ แต่มันไม่มีอะไรแบบนั้นเกิดขึ้นระหว่างฉันกับเขา...อย่างน้อยก็ไม่ใช่อะไรที่ชัดเจน...พวกเราอยู่ใกล้กันมากเกินไปจนไม่รู้ว่าจะเริ่มเปลี่ยนแปลงทุกอย่างยังไง มันมีช่วงเวลาที่เราห่างกันไปบ้าง แต่ไม่ว่ายังไง เขาก็เป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทที่สุดของฉันอยู่ดี

ลูกในตอนนั้นไม่ใช่ลูกที่ทุกคนเห็นผ่านหน้าจอโทรทัศน์แบบทุกวันนี้ เขาไม่ชอบตกเป็นเป้าสายตา เรื่องที่ว่าเขาร้องเพลงได้ดีมีแค่ฉันคนเดียวที่รู้ จินตนาการสิว่าฉันรู้สึกยังไงตอนที่เขาบอกว่าถูกเรียกตัวไปนิวยอร์กเพื่อเริ่มต้นทำอัลบั้ม ฉันได้แต่พูดว่ายินดีกับเขา แต่ไม่รู้ว่าจะตัวเองรู้สึกแบบนั้นจริงๆ รีเปล่า

ลูกชวนฉันไปด้วย เขาบอกว่าฉันเป็นนักแต่งเพลงที่ยอดเยี่ยมและเขาก็อยากให้ฉันร่วมเดินทางสายนี้ไปกับเขา แต่เดโมที่ฉันส่งไปให้มันสังกัดของเขานั้นถูกตีกลับมามากที่สุด พวกเขາบอกว่าฉันเป็นมือสมัครเล่นและต้องพัฒนาฝีมืออีกมาก เรื่องมันยาว...เอาเป็นว่าสุดท้ายแล้วมันก็เป็นอย่างทุกวันนี้ ลูกกลายเป็นร็อกสตาร์ในขณะที่ฉัน...ก็คือฉัน

ฉันรู้สึกเห็นแก่ตัวที่อยากจะเก็บความสามารถของลูกไว้กับตัวเอง ใน

ตอนนั้นที่เขายังไม่โดดเด่น ฉันเป็นคนเดียวที่สนใจเขา ในงานพรอมพวกเรา เต็มรำเพลง Waterfalls ของ TLC และกระโดดสุดเหวี่ยงตอนที่เพลงของ Bon Jovi ดังขึ้น เขาเป็นคนช่วยฉันหารองเท้าส้นสูงตอนที่ฉันทำมันหาย ในงาน สุดท้ายแล้วฉันก็ได้รองเท้าของใครมาไม่รู้

ฉันรีบลุกจากเตียงและวิ่งลงไปชั้นล่าง ฝูงพลาสติกที่ใส่เสื้อผ้าเตรียม จะเอาไปบริจาควางอยู่ตรงทางเข้าบ้าน ฉันมองไปทางห้องครัวและเห็นว่า แม่กำลังสาละวนกับการเตรียมอาหารเย็น ฉันจึงรีบแกะถุงพลาสติกออก และมองหาชุดพรอมเก่าๆ สีชมพูที่ฉันเกลียด...แต่ฉันทิ้งมันไม่ลง ต่อให้ ฉันจะไม่อยากใส่มันแล้วก็ตาม แต่มันคือหลักฐานของคืนนั้น คืนที่ฉันมี มงกุฎอยู่บนหัว และมีลูกอยู่กับฉันด้วย มันคือสองสิ่งที่จะไม่เกิดขึ้นอีกและ ฉันไม่สามารถปล่อยความทรงจำนั้นให้ตายไปได้ ฉันรื้อหาจนเจอและ รีบดึงมันออกมาก่อนที่แม่จะเห็น

"เอลลี!"

...แต่สายไปแล้ว

ฉันเงยหน้ามองหน้าแม่แล้วกระแอมกระไอกลบเกลื่อน

"หนู เอ่อ...เอ่อ...จะดูอะไรอีกนิดหน่อย" ฉันโกหก คิดว่านั่นไม่แนบเนียน เท่าไรหรอก แต่ฉันจะไม่ยอมพูดความจริงง่าย ๆ "เดี๋ยวหนูจะเก็บมันให้ เข้าที่ ไม่ต้องห่วง"

"เดี๋ยวมาร์ตี้จะมาเอามันไปแล้วนะ เขาจะขับรถเอาของพวกนี้ไป บริจาคที่ศูนย์ผู้ประสบภัย รับผิดชอบให้เรียบร้อย ไม่อย่างนั้นฉันจะให้แก ขับรถไปแทน"

"รู้แล้วนะ" ฉันพิมพ์พ้ำและรีบผูกถุงให้เข้าที่โดยที่ชุดงานพรอมสีชมพู ยังอยู่ในอ้อมแขน

เสียงออกดที่หน้าบ้านดังขึ้นตอนที่ฉันผูกถุงเสร็จเรียบร้อยพอดี ฉัน หันไปส่งยิ้มให้แม่และรีบวิ่งไปเปิดประตู แม่ตะโกนไล่หลังมาเรื่องชุดงาน พรอม แต่ฉันเลี้ยงที่จะตอบคำถาม ฉันรู้เลยว่าแม่จะพูดอะไร และฉัน ไม่อยากได้ยินมัน ฉันกระซอกประตูเปิดออกและฉีกยิ้มให้มาร์ตี้ แต่เมื่อ คนตรงหน้าประตูไม่ใช่มาร์ตี้ รอยยิ้มของฉันก็หายไปทันที

๑๘

พวกเราจ้องหน้ากันอยู่นานโดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่พูดอะไร

ลูก...ลูกอยู่ตรงหน้าฉันแล้วจริงๆ

เขาใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ของเขาดันให้ริมฝีปากฉันยกขึ้น แต่ฉันยังตกใจกับการปรากฏตัวของเขาอยู่

"จะไม่ยิ้มทักทายฉันจริงๆ เหรอ" ลูกเกาจมูกและมองฉันด้วยสายตาผิดหวัง "แล้วนั่นมันซุด..." แต่ก่อนที่เขาจะได้พูดจบ ฉันก็กระโดดกอดโดยที่อีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัว เขาเกือบหงายหลังล้มลงไปแต่ทรงตัวไว้ได้ทัน

ฉันไม่มีคำพูดอะไรสำหรับช่วงเวลานี้ ไม่ว่าฉันจะรู้สึกยังไงก็ตาม แต่ฉันต้องการกอดเขา มันเป็นเวลาเกือบปีแล้วที่พวกเราไม่ได้เจอกันเลย ลูกหัวเราะและกอดตบฉันกลับ

"อ้อ ฉันก็คิดถึงเธอเหมือนกัน" เขาพูดเบาๆ ข้างหูฉัน โดยที่ฉันไม่ต้องมีคำพูดอะไร แต่เขาก็รู้ว่าฉันคิดถึงเขามากแค่ไหน เสียงของเขา...มันเป็นเสียงที่ฉันได้ยินมาตลอดชีวิต และอ้อมกอดที่คุ้นเคย ฉันพบว่าตัวเองเกือบจะร้องไห้ด้วยซ้ำ ฉันไม่คิดว่าฉันจะคิดถึงเขาขนาดนี้ จนกระทั่งได้เจอเขา คำว่าคิดถึงฟังดูน้อยเกินไปเลยด้วยซ้ำ

พวกเรากินข้าวเย็นด้วยกันที่บ้านฉัน แม่ไปจ่ายตลาดเพื่อทำของโปรดที่ลูกชอบ และยืนยันว่าจะไม่ยอมให้เขาหยุดกินจนกว่าจะอิมจนแทบเดินไม่ไหว แล้วตอนนี้เขาก็เป็นแบบนี้จริงๆ ฉันหันไปมองลูกที่เอนหลังพิงต้นไม้และเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่กลายเป็นสีดำไปแล้ว เขาดูผ่อนคลายเหมือนลูกคนที่ฉันรู้จัก ไม่ใช่คนบนหน้าหนังสือพิมพ์

"แม่เธอยังทำอาหารได้อร่อยที่สุดในเจมส์ทาวน์เหมือนเดิม" เขาพิมพ์และยิ้ม "น่าอิจฉาชะมัดที่เธอได้กินอาหารแบบนี้ทุกวัน"

"เธอน่ะนะอิจฉาฉัน" ฉันแค้นเสียง และเขาก็เงยไป

ฉันเห็นว่าเขารู้สึกผิดที่ฉันพูดแบบนี้ ฉันก็ดริมฝีปากตัวเอง นึกหงุดหงิดที่เป็นคนทำลายบรรยากาศระหว่างเรา ลูกอูดสำหามาหาฉันทันทีที่เขา มีวันหยุด เขาซื้อของมาฝากพ่อและแม่ฉันด้วย เขาดีกกับฉันขนาดนี้แล้วทำไมฉันต้องทำตัวเป็นไอ้เฮงชวยแบบนี้ด้วย

"ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เธอรู้สึกแย่"

"ฉันต่างหากที่ต้องพูดแบบนี้" เขาริ่บพูด "เธอสบายดีนะ" ตาของเขา กลายเป็นสีเขียวเข้มเมื่อตกลางคืน แต่พอตอนกลางวันทีโดนแสงแดด ฉันก็สามารถเห็นเฉดของสีเขียวหลายเฉดในดวงตาคู่นั้น ผมของเขายาว ขึ้นด้วย ฉันเพิ่งได้สังเกตเห็นเขาชัดๆ ก็ตอนนี้ เขาผอมลงกว่าแต่ก่อนเยอะ เสื้อผ้าที่ใส่ก็เปลี่ยนไป ผมหยักศกสีเข้มถูกมัดไว้ด้านหลัง เขาดู...โตขึ้น แทบไม่เหมือนเด็กผู้ชายที่โตมาพร้อมกัน

"สบายดี" ฉันตอบหลังจากที่เงยไปนาน "เธอเองก็คงสบายดีเหมือนกัน ลินะ ฉันได้ยินว่าเธอกับวงกำลังจะได้ไปเล่นที่เอเชียด้วย"

"ทำนองนั้น" เขาเกาจมูกขึ้นๆ "ฉันพยายามโทรหาเธอนะ แต่..."

"ฉันรู้ ขอโทษที ฉัน...ยุ่งๆ นะ" ฉันโกหกและแหม่มริมฝีปาก ฉันรู้ว่า เขารู้ว่าฉันโกหก และมันก็น่าอึดอัดนิดๆ ที่ต้องพูดแบบนี้ "อันที่จริงแล้ว ก็ไม่ได้ยุ่งอะไรหรอก" ฉันหัวเราะในที่สุด "มันแค่..."

"เธอไม่จำเป็นต้องอธิบายหรอก ฉันคิดว่าฉันพอเข้าใจ"

"เข้าใจว่าอะไร"

"เข้าใจว่าเธอไม่อยากคุยกับฉัน" เขาตอบและเสยผมตัวเองขึ้นไป "มันเป็นเรื่องปกติ คนเราโตขึ้น ความสนใจก็แตกต่างกันออกไป เธออาจจะเบื่อ ที่ฉัน..."

"เธอกำลังเข้าใจผิดไปใหญ่แล้วลูก" ฉันหัวเราะขึ้นๆ "มันตรงกันข้าม เลยต่างหาก"

ลูกหันมามองฉันด้วยแววตาสงสัย เขาเงยบรอให้ฉันพูดต่อ แต่ฉัน ไม่สามารถพูดมันได้ตอนที่สบตาเขาเลยเป็นอนหันนี้ไปทางอื่น เสแสร้ง ว่าอยู่ดีๆ สวนหลังบ้านฉันก็ดูน่าสนใจขึ้นมา

"ชีวิตที่เธอเล่าให้ฉันฟังมันโลดโผน มีสีสัน เป็นชีวิตที่ฉันอยากได้ มัน น่าอิจฉามากเกินไปจนฉันไม่อยากทนฟังมัน เธอต้องเข้าใจนะว่าเจมส์ทาวน์ เป็นเมืองเล็กๆ ที่แสนน่าเบื่อ ฉันอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่เกิด ฉันคิดอยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อตัวเอง แต่..." ฉันเลียริมฝีปากและถอนหายใจ "ดูเหมือนว่าฉัน จะยังไม่มีควมกล้าหรือว่าบ้าป็นมากพอที่จะลงมือทำอะไรแบบนี้"

๒๐

"ฉันรู้มาตลอดว่าเธอเป็นอะไรได้มากกว่านี้" เขาพูดและกระแอมกระไอ "เพราะแบบนี้ฉันถึงได้กลับมาที่นี่"

ฉันเงยหน้าไปมองเขา หลังประโยคนั้นจะต้องมีอะไรต่อแน่ๆ... ลูกซูปตัวนี้หลังตรงและหันหน้ามาทางฉัน

"พวกเรากำลังจะเริ่มทำอัลบั้มใหม่กัน แล้วก็จะเดินทางไปทีต่างๆ เยอะขึ้นด้วย ทั้งเอเชีย ยุโรป ทวีตทั้งอเมริกา..." เขามองหน้าฉันด้วยดวงตาเป็นประกาย "ฉันอยากให้เธอไปกับฉัน"

ฉันนั่งไปนานหลังจากได้ฟังประโยคนั้น และฉันก็หลุดหัวเราะออกมา มันเป็นเสียงหัวเราะซึ่งเต็มไปด้วยความกดดันที่ฉันเองก็ไม่ได้ตั้งใจ "ฉันเนี่ยนะ!"

"ใช่ เธอเนี่ยละ" เขาพยักหน้า สีหน้าจริงจัง

"ไอ้พระเจ้า เธอไม่ได้กำลังพูดเล่น"

"เธอคิดว่าฉันจะพูดเล่นเรื่องนี้กับเธอเหรอ" เขากลอกตา

"แต่...แต่เธอคิดอะไรอยู่ ฉันจะไปในฐานะอะไร"

"ในตอนนี่ก็...ผู้ช่วยของฉัน" เขามวดคิ้วตอนที่พูด แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่แน่ใจ "ในอนาคตฉันจะพยายามผลักดันให้เธอได้มีส่วนร่วมในการเขียนเพลงแน่ๆ แต่ตอนนี้เพื่อที่จะให้เธอเดินทางไปด้วยกัน ฉันต้องมีตำแหน่งที่ชัดเจนให้เธอก่อน ผู้ช่วยฟังดูไม่เลวใช่ไหมล่ะ"

"มันฟังดูประหลาดมากๆ ต่างหาก" ฉันแค้นเสียง "จำครั้งสุดท้ายที่ฉันส่งเพลงไปให้ค่ายของเธอไม่ได้หรือไง เพลงของฉันไม่ดีเลยสักเพลง พวกเขาส่งเพลงพวกนั้นคืนมาด้วยเหตุผลยาวเหยียดที่สรุปใจความได้ว่าเพลงของฉันเป็นขยะ"

"เวลานั้นผ่านมานานแล้วเอลลี ฉันมั่นใจว่าเธอจะต้องเก่งขึ้นแล้ว"

"ฉันไม่ได้เขียนเพลงอีกเลยหลังจากนั้น"

"จริงเหรอ" เขาดูประหลาดใจจริงๆ ลูกซูปมวดคิ้วครุ่นคิดและรีบพูดต่อ "ฉันก็เดินทางไปพร้อมฉัน เธอจะได้แรงบันดาลใจจากสถานที่ใหม่ๆ ฉันเชื่อว่าเธอจะต้องเขียนเพลงได้แน่ๆ"

"นั่นมันเหมือนฝากความหวังไว้กับปาฏิหาริย์เลยนะ" ฉันส่ายหน้า ยังไม่สามารถทำความเข้าใจกับสิ่งที่เขาเสนอมาได้ "ฉันจะไปได้อย่างไร ฉัน"

ต้องทิ้งชีวิตทั้งหมดไว้ซะเหวอ ฉันมีชีวิตที่นี้นะ ต่อให้มันจะน่าเบื่ออย่างไรก็ตาม แต่มันก็คือชีวิตฉันและ..." ฉันอีกอึกเมื่อไม่สามารถพูดได้จนจบ ลุกดึงมือฉันไปกุมไว้และพูด

"ฉันรู้ว่าเธอสามารถเป็นอะไรได้มากกว่านี้" ความเชื่อมั่นในแววดตา เขาทำให้ฉันยิ้มออกมา "และตอนนี้ฉันสามารถช่วยเธอได้แล้ว เธอไม่รู้หรือว่ามันน่าเจ็บใจแค่ไหนที่เมื่อปีก่อนฉันไม่สามารถพูดอะไรได้เลย แต่ตอนนี้ล่ะ? ก็เปลี่ยนไปแล้ว" ฉันเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร ตอนนี้เขาไม่ใช่แค่ลูก เฮนเดอร์สัน เด็กผู้ชายจากเจมส์ทาวน์ แต่เป็นลูก เฮนเดอร์สัน นักร้องนำของวงบ็อบปร็อกที่ดังที่สุดในตอนนี้ ไม่มีผู้หญิงคนไหนไม่รู้จักวง Runaway Theory ความนิยมของพวกเขาแม้จะเพิ่มมากขึ้นๆ

"ฉันต้องการให้เธอไปกับฉัน" เขาพูดย้ำเมื่อเห็นฉันเอาแต่เงียบ "ชีวิตกับการเดินทางนะมันไม่ได้สวยหรูแบบที่เธอคิดหรอก ฉันต้องการเพื่อนอยู่ที่นี่ ฉันต้องการเธอ"

บรรยากาศระหว่างพวกเราเปลี่ยนไป ไม่รู้ว่าเพราะสายตาของเขา คำพูดพวกนั้น หรือเพราะมือของเราที่กุมกันอยู่กันแน่น แต่มันเปลี่ยนไป ลุกดูไม่เหมือนเดิม และฉันเองก็ไม่ได้รู้สึกเหมือนเดิม ฉันหลบสายตาเขา และดึงมือออก

"ฉัน... ฉันต้องคิดดูก่อน"

"ฉันเข้าใจ" เขาพยักหน้าและขยับตัวห่างออกไปเล็กน้อย "ฉันจะอยู่ที่เจมส์ทาวน์ถึงแคว้นพรุ่งนี้ รถจะมารับตอนเที่ยง"

"เธออยู่ถึงแค่พรุ่งนี้เองหรือ"

"ฉันต้องเข้าไปนวยอร์คเพื่อเลือกเพลงใหม่ล่ะ" เขาตอบและลุกขึ้นยืน ฉันรู้สึกเสียดายที่เวลาของเราหมดลงแล้ว แต่ฉันเข้าใจว่าเขาเองก็มีเพื่อนคนอื่นที่ต้องไปเจอ และต้องใช้เวลากับครอบครัวของตัวเองเหมือนกัน

ลุกยื่นมือมาให้และช่วยดึงให้ฉันลุกขึ้นยืน ฉันบิดคราบดินจากกางเกง และเงยหน้าขึ้นสบตาเขา ลุกกำลังมองฉันอยู่แล้ว สายตาของเขาดูเหมือนเกือบจะอ่อนวอน

"ถ้าเธอไปกับฉัน ฉันสัญญาว่าฉันจะไม่ทำให้เธอผิดหวัง"

ลูกซุบ

22

ฉันแค้ยม ไม่ได้ตอบอะไร เพราะฉันยังไม่รู้คำตอบของตัวเอง ฉัน
ไม่รู้ว่าฉันจะสามารถทำมันได้มั๊ย และฉันไม่ยอมให้ความหวังเข้ากับสิ่งที้อาจ
จะไม่เกิดขึ้น ลูกซุบตัวเข้ามาจูบเบาๆ ลงบนแก้ม และเขาก็เดินจากไป
ทิ้งให้ฉันยืนคนเดียวในความมืด พร้อมกับ การตัดสินใจครั้งใหญ่ของชีวิต

ใช้ชีวิตที่ปลอดภัยแต่แสนน่าเบื่อ หรือออกไปเผชิญโลกโดยไม่รู้
ชะตากรรม

ตอนนี้ตัวเล็กอยู่ในมือฉันแล้ว